

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

De amicabili quadam ratione cum Deo quandoque inita. Capvt XXXI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

illa hominum frequentia iurantem, siquidem te vsquam comperiret, gladium per tua latus se adacturum. Idem iurârunt etiam alijque nobiles eius consanguinei, qui per aliquos nobilia eo nomine te perquisierunt, vt sceleratam in te voluntatem suam possint effici. Vide igitur cautè te geras, caueasq; tibi quæpras consultum vitæ tuæ. His auditis, peruenit Minister, dixitq; ad fratrem, scire se velle, quare mortem illam esset commeritus. Ait frater. Relatum est illi Domino filiam te suam, vnde rosq; alios, ad singulare quoddam vitæ genitraduxisse, quod spiritale vocetur, eiusq; sectatores spiritales dici: persuasumq; est illi, in genus homines mortalium omnium longè terribilissimos esse. Præterea aderat illic alius quidam homo audax & ferus, qui te affirmatè charissimam sibi abstraxisse coniugem, in illa operta facie nollet ipsum adspicere, sed retrorsus duntaxat vellet respicere: cuius reus autorem proclamabat. Hæc ubi Minister dicit, gratias egit Deo, festinatoq; intro regressus ad cancellos, dixit filiabus suis: Viri illi gite filia charissimæ, en recordatus est me, nec adhuc illum me cepit oblitio: narraui eis immanes illos rumores, vt pro beneficiis maleficia ipsi homines reddere molirentur.

*De amabili quadam ratione cum Deo
quandoque inita.*

CAPVT XXXI.

Eodem afflictionis tempore, atque in locis, ubi tum morabatur Minister,

gressus nonnunquam in valitudinarium siue
 domum infirmorum, vt ægrè affecto corpuf-
 culo suo aliquod impertiret leuamentum, cū
 ad mensam sederet taciturnus more suo, scom-
 matibus & verbis insolitis exercebatur: quod
 principio quidem multum illi dolebat, sese-
 que intantum miserabatur, vt haud raro fer-
 uentes lachrymæ per eius faciem deciderent,
 vnaque cum cibo & potu in eius os deferren-
 tur. Leuatis autem sursum oculis, intimis sus-
 pirijs compellabat Deum in hunc modum: Pi-
 issime Deus, non tibi sufficit miseria & cala-
 mitas mea, qua noctu diuque afficior, nisi et-
 iam modica, quam accipio, esca mihi in sum-
 mam vertatur amaritudinem? Accidit id illi
 crebrò sanè. Quadam vice ex mensa surgens,
 non potuit se vltra cohibere, quin ad secretum
 suum abiret locum. Deoque has offerret que-
 rimonas: Dulcissime Deus, Mundi totius do-
 mine, piū ac benignum te præbeas oro erga
 me miserum. Siquidem hodie mihi tecum ra-
 tio ineunda est: id quod prætermittere non
 possum. Et quamuis nulli quicquam debeas,
 nec obligatus sis vlla in re ob immensam ma-
 iestatem tuam, decet nihilominus infini-
 tam bonitatem tuam, vt animum afflictioni-
 bus prægrauatum in te patiaris captare refri-
 gerium ex gratia tua, præsertim qui neminem
 habeat alium, cui conqueri possit, aut qui ip-
 sum consoletur. Ecce Domine te ipsum testem
 adhibeo, qui nōsti omnia, ab ipso matris vte-
 ro semper me cor piū habuisse. Neque enim
 quemquam vnquam afflictum vel incoerentem
 adspexi, cui nō medullit' cōdolerē: nec vnquā

Deum pieta-
 tis suę testem
 inuocat.

Mm 4

audire

vt facta cu-
iusuis quæq;
excusauerit,
vtique ab ali-
orum famæ
derogatione
abhorruerit.

Iob. 12.

Rom. 12.

2. Cor. 11.
Galat. 2.

audire potui vel præfente vel absente proxi-
mo, quod eum grauare potuiffet. Habeo huius
rei testes socios meos omnes, raro ex me audi-
se quemquam, verbis meis siue fratris, siue
iusuis alterius hominis facta in peiorem par-
tem me interpretari vel apud superiores, vel
quoslibet alios. Immo verò mortalium om-
nium facta, quoad potui, in mitiorem partem
semper traxi: vbi id non licuit, tacui, aut certe
fugi, ne talia audirem. Quorum autem aduersus
famæ vel existimationi aliquid derogatum,
illis me ex miseratione magis familiarem co-
hibui, quo tanto facilius sua eis existimatio
salua redderetur. Miserorum fides pater
vocabar: omnium Dei amicorum amicus
singularis. Quotquot tristes aut afflicti ad me
accessiffent, aliquid saltem ex me consilio
portarunt, ita vt hilares & bono animo
recederent. Siquidem flebam cum flentibus,
dolebam cum merentibus, donec eos maiore
pietate erigerem & consolarem. Nūquam
quam tam mihi molestus fuit, quin statim
tum illi condonarem perinde ac si nihil mihi
nocuiffet, si vel semel placidus mihi arri-
deret. Et quid me necesse est Domine commemorare
de hominibus, quando etiam quorumlibet
animantium, auium, bestiolearum indigentia
afflictio visu vel auditu mihi cognita, cor me-
um adeò torfit, vt rogarem omnipotentem
Deum, eis subuenire dignaretur. Quicquid
terris degit, pietatis & beneuolentiæ viscera
me comperit. Tu verò pijsfime Deus permittis
quibusdam, quales Apostolus vocat falsos fra-
tres, vt nimis quam verociter erga me sege-
rant,

rāt, vt & tibi Domine satis perspectum, & omnibus notum ac manifestum est. Quāso id attendas Domine, & per te ipsum me recrees. Postea quam diu satis animum suum hac ratione apud Deum refecisset, tranquilla quadam potitus est requie, & diuinitus eiusmodi illi illuxit responsum: Ratio tua puerilis, quam mecum iniuisti, inde proficiscitur, quod non semper eque attendis verba gestusque Christi Iesu patientis. Noueris sanè non id satis esse Deo, quod ad te attinet, si sis corde pio ac benigno, sed adhuc perfectius aliquid à te requirit. Vult ille nimirum, vt vbi quis verbis vel moribus indignè ac inhumaniter te tractat, non solum id feras æquanimiter, sed etiam adeo moriaris tibi ipsi, vt somnum non sis ausus capere, donec eiusmodi hominem accedas, blandisq; ac modestis placidisq; sermonibus & gestibus tuis, quatenus fieri poterit, animi eius ferocitatem & impetum lenias atq; tranquilles. Siquidem istiusmodi leni modestia ac humilitate gladiū ex eius manibus extorques, afficisq; eum in sua maleuolentia prorsus infirmum ac imbecilem. Ista videlicet est antiqua perfectionis semita, quam Christus suis tradidit discipulis: cum ait: *Ecce ego mitto vos sicut agnos inter lupos.*

Deinde vbi ad se redijt minister, visa est ipsi hæc perfectionis semita plus satis molesta ac difficilis, nec sine tædio inde cogitare potuit, maiorisq; cum tædio eam nitēbatur ingredi: ex nihilo secius animo resignato cœpit conatum adhibere suum, vt discereteo gradi itinere. Accidit postmodum, vt Laicus quidam frater plus satis tumidè & efferatè cum illo collo-

Qualiter in
iuriantibus
obuiandum.

Luc. 10.
Math. 10.

M m 5 quere.

queretur, ac notabili eum iniuria afficeret. Tacuit ille patienter, & id volebat esse satis. Atque admoneri se sensit plus aliquid præstare debere. Advesperascente ergo die, Laico illo fratre in valetudinario cœnam capiente, Minister ad ostium valetudinarij eum ingressus sustinuit, moxque ad egredientis vestigia provolutus, humiliter eum obsecrauit, dicens: Clarissime & religiose pater, quæso te ob honorem Dei, ut si qua te tibi molestus fui, teque offendi, misero mihi remittas propter Deum. His verbis frater ille Laicus primum tacitus subsistit, inde suspiciens, alta dixit voce. Papæ, quid miri iam facis? Nunquam quicquam mihi notasti, non magis quam alijs. At ego insigni te molestia affeci, teque dire affixi petulantissimi mordacitate mea. Quod ut mihi condonessiam atque etiam rogatum te velim pater. Atque hoc pacto animus eius sedatus est, & tranquillitati redditus. Quodam tempore in mensam in valetudinario sedenti Minister, frater quidam procacibus verbis molestus fuit. Ad quem ille admodum benignè sese committens, arrisit illi, tanquam qui singulari quodam beneficio ipsum affecisset. Id verò frater illum intus aded compunxit, ut non solum recederet, sed etiam suum illi vultum omnino placidum exhiberet. Facto prandio, idem frater narravit hoc in urbe, dicens: Hodie tanta confusus sum verecundia & dedecore ad mentem residens, ut nonquam maiori me affectum potem. Cum enim erga Ministrum indignè & petulanter me gererè, serenissimum mihi exhibuit vultum, aded ut pudore suffundere.

Coniuratio-
rem prevenit
humilitate ac
patientia.

Alterius item
procacitatē
benignè su-
stinens, cum
compunctū
reddidit.

OLV
45

Quod illius exemplum semper mihi profuturum spero.

Vt prae nimia afflictione quandoque ad mortis vsque discrimen adductus sit.

CAPVT XXXII.

Contigit quodam tempore, vt non paucis noctibus è somno nõ sine terrore experrecto, nescio quidnam, mox Psalmum illum de Christi passione, cuius est initium, *Psalm. 22.* *Deus Deus meus respice in me*, inchoaret. Quem Psalmum Dominus Iesus in cruce pendens, atque illa extrema necessitate tum à Patre, tum à creaturis omnibus derelictus, fertur dixisse. Quæ quidem continua huius Psalmi repetitio vel commemoratio initij illius, simul atq; euigilasset, admodum perterruit Ministrũ, haud vulgariter sibi metuentem. Clamauit ergò ad Dominum cruci hærentem, idque cum acerbis lachrymis, dicens illi: Eheu Domine Deus, nõ uane rursus mihi tecum ferenda crux est, vel crucifixio? Quod si ita est, cõple obsecro in me misero innoxiam atq; sanctissimam mortem tuam, sisq; mecum, & tuo auxilio fretum fac afflictionem omnem superare. Accedente deinde cruce, vt illi fuerat antè significatum, immanes quædam afflictiones, de quibus hîc non expedit dicere, illi accrescere cõeperunt, atque indies augmenta capere, quæ tandem vsque eo excreuerunt, vt illum alioqui debilem, ad extremum uitæ punctum perducerent. Cũ enim vice quadã extra cœnobiũ cõstitutus serò cubi-
tum.